

hebben begrepen wat ze bedoelde. Annette was anders, maar wel met een hart van goud.

DAG 35 | 29 KM
CLAIREGOUTTE * COURCHATON

Het was een heel onrustige nacht, maar ik had geen idee waar dat aan gelegen zou kunnen hebben. Wel moest ik vannacht nog op kousenvoeten mijn wasje binnen halen, anders zou vanmorgen alles vochtig en koud zijn geweest. Ook zaten er enkele katten aan mijn tent te krabben die waarschijnlijk een bezoekje kwamen brengen aan deze vreemde buitenlander. Omdat de bakker al vroeg zou arriveren, was ik ook maar van plan vroeg op pad te gaan.

Alles was al ingepakt toen Annette naar buiten kwam en de bestelbus van de *boulangerie* de oprit op kwam rijden. Ik moest denken aan mijn oude baantje, toen ikzelf nog bij een bakker werkte. Ik had dit werk ook acht jaar met veel plezier gedaan, maar op de zaterdag en zondag was ik altijd vrij. Eenmaal aan tafel kregen we gezelschap van enkele katten waar ik niet erg op was gesteld, maar voor Annette was dat natuurlijk de normaalste zaak van de wereld. Ook lagen de katten hier in de pannen en de besteklade! Annette had voldoende ingeslagen bij de bakker, dus naar een lunch hoefde ik vandaag ook niet meer om te kijken. De rekening was nog niet klaar en die zou er volgens haar ook niet komen, want dit had ze veel te graag gedaan en wist dat ze hier nog vaak aan terug moest denken. Ik trouwens ook aan haar. Ze vertelde dat het ook vandaag weer niet droog zou blijven, maar ik hoopte dat het meeste toch naast me zou vallen. Ik vertrok, nadat mijn mobiel weer voor honderd procent geladen was met een gouden handdruk voor mijn gouden gastvrouw. Hopelijk heb ik geen kat in mijn rugzak zitten die een stuk mee gaat liften. Nou ben ik niet vies van een kat, want ik heb er zelf ook twee gehad, maar dit was over de top en heel onhygiënisch.

Ik liet het heuvelland achter me en vanaf hier zou het weer veel bos worden zoals het natuurreservaat Le Bois du Chérumont met zijn vele wandelroutes. Dit reservaat heeft een oppervlakte van bijna 600 ha. Dat waren nog eens gebieden en je kon er zomaar de gehele dag geen mens tegenkomen.

Na een tijdje lopen, en aangekomen in het gehucht Belverne met zijn 137 inwoners, besloot ik even te genieten van de prettige sfeer die er heerste aan de wasplaats en de fontein. Helaas was ook hier de *Mairie* (stadhuis) gesloten op zaterdag. Om in het volgende gehucht Courmont met zijn 113 inwoners te komen, moest ik onder een autosnelweg doorlopen en werd in de verte de lucht steeds donkerder. Ik liep langs dorpjes met namen als Lomont,

Faymont, Courmont, heel veel Monten bij elkaar dus, toen ik plotseling opschrok van een ree dat dood in de berm lag. Ze was naar de berm toe gesleept, want er liep een bloedspoor van het midden van de weg naar het dode dier toe. Wat moest je in zulk geval doen? Ik zou het gewoon moeten laten liggen, want voor mij was het veel te zwaar en een plek in mijn rugzak had ik ook niet meer. Verderop lag vervolgens een dode slang, geen cobra gelukkig, maar hij was zo dood als een pier. Het lijkt hier wel de dodenweg en ikzelf moet ook goed op blijven letten. Als ik een rustpauze wil nemen, vind ik nooit een bankje of iets wat erop lijkt, en de grond is veel te vochtig om op te zitten. De donkere wolken zijn gelukkig weer een andere richting op gedreven en zelfs de zon kwam er nog even door.

De bossen heb ik ondertussen alweer een tijdje achter me gelaten, en het pad kronkelt tussen grote boerderijen door met nog enkele beklimmingen zoals alleen Zuid-Limburg die heeft. Mijn mond viel plotseling open van verbazing, want op hetzelfde smalle pad stond een hert met groot gewei me in volle verbazing aan te staren. Omdat ik aan een flinke klim bezig was, heb ik hem niet eerder opgemerkt en was dan ook veel te laat om de camera nog uit mijn buiktasje te halen. Ik wist, dat bij elke beweging die ik zou maken hij op hol sloeg. Helaas gebeurde dat ook, maar toch kreeg ik hem nog redelijk scherp op de foto, hoewel het mooier was geweest als hij nog iets langer stil was blijven staan. In prachtige statige sprongen verdween hij richting de bossen die ik over een uurtje ook in zou lopen en wie weet komen we elkaar daar weer tegen.

Op een heuvel vlak voor de bossen stond een prachtig huis met eveneens een prachtige tuin waar ik enkele foto's van wilde nemen, toen er een man naar buiten kwam om een sigaretje te roken. Ik vroeg of hij er bezwaar tegen had dat ik hier stond en ik prees zijn rozen. Nee, natuurlijk niet, of ik misschien zin had in een kopje koffie? Dat leek me wel een goed idee en zette mijn rugzak aan de voordeur neer. Eenmaal binnen was ik verbijsterd bij het zien van een volle tafel met zeven mannen die er uitgebreid aan het dineren waren. Ook was er volop bier en wijn aanwezig. Wat gezellig was het hier. Deze mannen waren collega-jagers en aten vanmiddag hun doodgeschoten trofeeën zoals wild zwijn, konijn, haas en ree. Alles stond in grote schalen op tafel en moeder de vrouw liep eromheen om de mannen te voorzien van voldoende eten en ik kon gewoon mee aanschuiven. Nou had ik niet lang geleden mijn lunch nog gehad dus erg hongerig was ik niet, maar ik liet me een klein beetje vlees opscheppen want het zag er allemaal heerlijk uit.

Eén van de mannen sprak Engels en vroeg me naar mijn bestemming voor vandaag. Die had ik nog niet maar wilde gaan kijken in het plaatsje Courchaton dat ik op de kaart had zien liggen, met nog een kilometer of zes te gaan. De gastvrouw bleef maar opscheppen en of ik ook een wijntje zou lusten? Natuurlijk lust deze pelgrim ook wijn, maar die moest ik helaas overslaan. Het was nog te vroeg, eerst moest ik op mijn bestemming zijn. Op het einde kwam

er ook nog een grote plank met verschillende soorten kazen voorbij, maar hiervoor moest ik echt passen, want ik zou nog buikpijn krijgen van al dat vele eten. 'Dan neem je nog maar wat mee in een zakje voor straks,' zei ze vriendelijk. Bij vertrek kreeg ik nog een foto te zien van het gigantisch grote wilde zwijn dat ze hadden geschoten en waarvan ik net een stukje had gegeten. Gelukkig was het beest nu dood en kon ik hem niet meer tegenkomen in de bossen. Hopelijk wel nog het hert.

Mijn dank was natuurlijk weer heel erg groot en liep hierna weer de heuvel op, de bossen in, op zoek naar het hert met het grote gewei, maar helaas liet deze zich niet meer zien.

Door de bomen heen vielen al enkele druppels en ging ik het dus niet meer droog houden, waardoor er zo meteen ook geen mensen meer buiten zouden zijn. Wel had ik op Google Maps gezien dat dit gehucht een café had maar de jagers wisten niet of deze nog wel open zou zijn. Ik had wederom geluk, want de Simpson Pub was open en ik was net op tijd toen de hemel openbarstte. Op het overdekte buitenterras lag een man te pingelen met zijn mobiel, en hoorde mij hierdoor niet aankomen. '*Bonjour Monsieur, ça va? Vous êtes le chef?*'

'Oui,' was zijn antwoord.

'*Êtes-vous ouvert?*'

Hij was open en ik had zin in een lekker glas bier dat ik na mijn bestelling onder de overkapping kreeg geserveerd. In de pub was verder niemand aanwezig want het was dan ook niet echt dorstig weer en het werd zelfs nog koud tijdens de bui. '*Une autre question Monsieur, puis-je dormir ici quelque part?*'

'Ja hoor, ik heb wel iets voor je vannacht.' Hij liep voor me uit, om aan de zijkant van de pub een trap omhoog te nemen. '*Et voilà!*' Een groot appartement met drie bedden, een keuken en een badkamer met ligbad. Hoeveel ik hiervoor moest betalen? *Gratuit*, het was helemaal gratis! Het stond toch leeg en waarom dan niet een aardige vrouw uit Les Pays-Bas er een plezier mee doen. Een plezier doen? Dit was veel meer dan een plezier doen, want dit was absoluut *mondain* (werelds).

Mijn rugzak en pilsje stonden nog beneden dus liep ik nog even mee terug. Maar een uurtje later genoot ik boven van een super vet heet bad, met heel veel bubbels waar ook mijn kleren in lagen te weken. Als ik nu een scheet zou laten, konden er wel eens allemaal parels boven komen drijven, want zoveel geluk had ik weer gehad.

Ik hoorde dat er ondertussen enkele gasten waren gearriveerd, en ik besloot even later ook weer plaats te nemen in de bar waar heerlijke geluiden te horen waren van rockmuziek uit mijn glorie tijd. De chef ging ook nog frites en een hamburger voor me klaarmaken, maar moest deze wel betalen. Uiteraard, en de biertjes ook, want veel gekker moest het niet worden.

Vandaag was ik opnieuw perfect terecht gekomen. Het geluk hangt alweer een tijdje aan mijn kont, lekker blijven hangen voorlopig. Na betaling van *food*